

Proto mohou býti v případě st-lově právním pramenem pensionování, pokud jde o míru pensijních požitků st-lových, toliko předpisy bývalého státu uherského platné v den 28. října 1918.

Nepřísluší tudíž st-li nárok na započtení válečných půlletí ve smyslu zákona z 23. července 1919 č. 457 Sb., ježto nárok takový stanoven byl předpisem československým po 28. říjnu 1918, a pensijní základnu tvořiti může toliko onen plat, kterého st-l požíval naposled podle zákonů uherských platných v den 28. října 1918 a nikoli plat podle předpisů platných pro státní zaměstnance rep. čsl. t. j. podle zákona ze 7. října 1919 č. 541 Sb. Jest tedy stížnost, pokud jde o žádané započtení válečných půlletí, a pokud požaduje pensii dle služebních požitků, které st-li příslušely v době přeložení do pense dle zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb., bezdůvodná. Tím padají i všechny ony výpočty, ke kterým st-l na podkladě zvýšené pensijní základny dospěl, ježto právě základna tato odpadá.

Pokud se st-l dále domáhá toho, aby mu započtena byla ze služby diurnistické v trvání od 2. září 1895 do 12. května 1898 jedna polovice, tedy období 1 roku, 4 měsíců; jde ze spisů na jevo, že mu byla započtena do služební doby pro výměru požitků rozhodné služební doba nikoli teprve od 2. září 1895, nýbrž již od 15. ledna 1895 do 28. dubna 1898 a sice v plném rozsahu 3 roků, 3 měsíců, 14 dnů a i doba od 29. dubna 1898 do 28. října 1918 počítána byla plnou měrou, takže stížnost v tomto směru jest úplně bezpodstatná.

Naproti tomu shledal nss stížnost důvodnou, pokud žal. úřad započte st-li služební dobu toliko do 28. října 1918.

Žal. úřad vychází z názoru, že § 6 zákona č. 269/1920 omezuje i časově dobu, pro výměru pensijních požitků rozhodnou konečným termínem 28. října 1918, a že tedy st-li počítati lze toliko služební dobu do 28. října 1918 ztrávenou. Názor tento nemá však opory v zákoně. Ze znění zákona nelze výkladu takového dovoditi. Zákon č. 269/1920 stanovil v § 6 toliko, podle jakých právních předpisů odpočívne požitky mají býti vyměřeny, nestanovil však onoho omezení časového, jež žal. úřad v něm spatřuje.

Nař. rozhodnutí jest tedy po této stránce v odporu se zákonem a bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 2605.

Dávka z přírůstku hodnoty (Slezsko): * Byla-li v řízení o dávce z přírůstku hodnoty hodnota nemovitosti stanovena smírnou dohodou mezi úřadem a poplatníkem, a dávka na základě této dohody vyměřena, nemůže úřad později vyměřiti znovu dávku na jiném podkladě.

(Nález ze dne 5. září 1923 č. 14.799).

Věc: Jan a Zuzana M. v Dol. B. proti zemské správní komisi v Opavě (zem. rada Kar. Hirth) o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — —

Dle spisů v daném případě vyměřující úřad při prvním vyměření dávky neuznal za základ zcizovací hodnotu ve smlouvě uvedenou a strany, »aby dalšímu protahování záležitosti zabránily a konečnému zjištění sporných základů soudním obsahem se vyhnuly, uzavřely smírné dohodnutí«, jímž souhlasně byly ujednány hodnota nabývací, cena nákladů přičítatelných na zcizenou věc vynaložených i hodnota zcizovací paušálními obnosy a jímž st-lé převzali na sebe i část zvláštních výloh. I kdyby účel, za kterým smírné dohodnutí uzavřeno bylo, nebyl v zápise výslovně označen, plynulo by totéž z podstaty smíru, jenž vůbec uzavírá se v úmyslu ukončiti spor a místo nejistého výsledku sporů, zde soudního odhadu, spokojiti se s dohodnutým obnosem.

Smírem projevily tudíž strany, že nechtějí vyčkávati výsledku soudního odhadu, že o něj žádati nebudou a že místo cifry odhadem získané má se vzíti za hodnotu zcizovací dohodnutá částka.

To také stalo se prvním platebním rozkazem, jímž dávka dle dohody vyměřena byla.

Postup tento odpovídal zákonu, neboť § 17 zákona o dávce připouští smírnou dohodu, ba staví ji do prvé řady, stanově, že hodnota má se zjistiti soudním odhadem, nedošlo-li k smírné dohodě.

Když však dle zákona jest přípustno, aby strany o hodnotě zcizovací smírně se dohodly a když dle této dohody dávka byla vyměřena, pak nutno uznati, že byla správně vyměřena, a nelze použití předpisu § 3 zákona z 18. března 1878 č. 31 ř. z., když pozdější odhad soudní jiné výsledky vykázal, neboť § 3 cit. zákona předpokládá, že následkem n e s p r á v n é h o vyměření bylo méně předepsáno, než předepsati slušelo.

Dle alternativy, kterou úřad volil, dle smírného dohodnutí byl však původní předpis správný, neboť spočíval na tom základě, jež strany dohodou obaplnou stanovily.

Úřad nemůže smír zrušiti pouze proto, že pozdějším soudním odhadem v jiném řízení ukládacím proti jiné straně vyžádaným byla zjištěná hodnota nemovitosti vyšší oné, na niž se úřad se stranou dohodl.

Stejně ani st-l právě následkem toho, že uzavřeno bylo smírné dohodnutí, nemohl by se dovolávati pozdějšího odhadu, kdyby soudní odhad zjistil nižší hodnotu, než dohodou stanovenou, a nemohl by žádati vrácení přeplatku.

Vázanost na smír musí však býti vzájemná a jest proto názor žal. úřadu vyslovený nař. rozhodnutím v odporu se zákonem, a bylo proto rozhodnutí to dle § 7 zák. o ss zrušeno.

Č. 2606.

Dávka z přírůstku hodnoty (Slezsko): Tím, že část Slezska byla dočasně pod správou polských úřadů, nezaniklo právo příslušných samosprávných svazů v rep. čsl. na dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí v době prozatímní správy na území onom převedených.

(Nález ze dne 5. září 1923 č. 14.800).